

Трети — иматъ вече втораченъ орловий си погледъ въ спокойний столъ при една зелена маса, въ нѣкое държавно учреждение.

На други — се мѣрка въ златистий оризонтъ на тѣхнитѣ надежди едно кресло...

Всички, съ една рѣчь, идатъ съ най-опредѣлени намѣрения, съ най-благородни апетити — да бждатъ гости на държавната трапеза.

Докторъ Джанъ-Джанъ мина границата безопасно, и нищо не остави тамъ отъ съкровищата си.

Ето защо той като се намѣри въ България, не помисли ни за жена, ни за пари, на за канцелярски столъ, ни за кресло даже.

Той даже не помисли да стане полезенъ чловѣкъ. Той рѣши да стане славенъ!

И заработи докторъ Джанъ-Джанъ за славата си. Той фана да пише.

Защото, на кое друго поле растятъ по-раскошно лавритѣ на славата отколкото на книжовното поле? Семковъ даже съзрѣ това.

И докторъ Джанъ-Джанъ писвѣ.

Исписа докторъ Джанъ-Джанъ много хартия, голѣмо количество мастило отиде въ проза и въ стихове, въ вѣлѣрѣчиви редове, въ учени фрази, въ високи думи, въ дълбокомислени многоточия и въ гениални възклицателни!..

Но славата не идеше.

Но докторъ Джанъ-Джанъ не се обезсърдчваше: той си припомни сждбата на всички велики хора... „Никой не е пророкъ въ отечеството си“.

И пакъ писвѣ той, само измѣни тона. Той си каза: „За да бждешъ славенъ — бжди страшенъ!“